

LA DANIELA I L'EXTRATERRESTRE

Hi havia una vegada una nena que volia ser astronauta. Tots els nens i nenes es reien d'ella perquè pensaven que no ho aconseguiria. Tots volien ser veterinaris, mestres o altres coses.

Tres anys després la nena, anomenada Daniela, es va mudar a un altre país. Ella seguia desitjant ser astronauta de gran, però va pensar que a la nova escola no ho diria per si tornaven a riure d'ella. Amb tan mala sort que un dia a classe va tocar sortir a la pissarra i explicar què volien ser de gran tots els alumnes. Ella va agafar força i va explicar el que volia ser i el que volia aconseguir. I va passar el mateix que fa tres anys a l'antiga escola, els alumnes van riure d'ella. Una altra vegada la mateixa història, va pensar la Daniela.

La nena va anar canviant de col·legis fins que va trobar una on no van riure quan va dir que volia ser astronauta de gran. Allà va poder fer una amiga amb la qual jugar i compartir molts moments. Per fi se sentia bé.

Molts anys després, quan ja era gran, va aconseguir el seu somni: ser astronauta. Va agafar un coet i va anar a Júpiter. Aleshores quan va arribar a Júpiter va clavar una bandera per deixar el seu pas per aquell planeta, i va buscar pistes per demostrar que existia vida o coses que ningú coneixia. De cop i volta va trobar un extraterrestre. La Daniela va aconseguir tenir bona relació amb l'extraterrestre, i des d'aquell moment la Terra i Júpiter van estar junts, i els extraterrestres i els humans també. I ningú es va tornar a riure d'ella!

I això és tan veritat com que el conte s'ha acabat.

